

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobkyně: **Mgr. D.K.**, zast. JUDr. Monikou Novotnou, advokátkou AK Rödl & Partner, v.o.s. se sídlem Platněřská 2, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.12.2010 čj. 052/97 174/2010-905,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 22.12.2010 čj. 052/97 174/2010-905 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8.712,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Moniky Novotné, advokátky.**

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví, kterým byla podle § 55a odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen daňový řád), zamítnuta její žádost podaná 23.6.2009, doplněná podáními ze dne 29.6.2009, 8.9.2009, 11.12.2009, 27.1.2010, 12.7.2010, 19.7.2010 a 16.9.2010, o prominutí spotřební daně z lihu ve výši 313.333,-Kč z daňového přiznání ke spotřební dani z lihu za zdaňovací období prosinec 1992, podaného dne 15.4. 1993. Zamítnutí žádosti žalovaný odůvodnil takto: „ *Ministerstvo financí posoudilo důvody uvedené žádosti a dospělo k závěru, že nejsou naplněny podmínky k prominutí daně, neboť v daném případě neshledalo nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů. Paní Mgr. K. nepřiznala daňovou povinnost z předmětných lihovin na dani z obratu, ale přiznala ji až na spotřební dani v rámci daňového přiznání vyplněného 14. 4. 1993 a doručeného na Finanční úřad v Havířově dne 16. 4. 1993, tedy tak, jak bylo upraveno v § 41 odst. 2 zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních. Tímto způsobem paní Mgr. K. sama deklarovala skutkový stav, který správce daně akceptoval, když ve věci nezačal vytykáci řízení, ale daňovou povinnost na základě podaného daňového přiznání vyměřil. Paní Mgr. K. v této věci nepodala žádné odvolání a včas nepodala ani opravné nebo dodatečné daňové přiznání“.*

Žalobkyně v žalobě tvrdí (*bod I.*), že skutečnosti uvedené v odůvodnění rozhodnutí žalovaného se nezakládají na pravdě, neboť v průběhu roku 1992 dovezla ze zahraničí zboží podléhající od 1.1. 1993 spotřební dani (alkoholické nápoje). Tyto nápoje v průběhu roku 1992 předala na základě komisionářských smluv do komisionárního prodeje. Dne 16. 4. 1993 podal sice podle § 41 odst. 2 zákona o spotřební dani přiznání ke spotřebním daním a vypočetla daň ve shora uvedené výši, tento postup však byl způsoben jejím omylem v interpretaci zákona o dani spotřební. Ten ukládal povinnost provést k 31. 12. 1992 inventuru a za zjištěné dovezené zboží, které bylo na skladě, odvést daň spotřební. K takovému postupu však v jejím případě důvod nebyl, neboť předmětné zboží již v roce 1992 bylo vyskladněno z důvodu předáním komisionáři, který je následně měl prodat, k tomuto prodeji však nedošlo, neboť zboží bylo následně odcizeno. Nedošlo tedy ani k prodeji ve smyslu zákona o spotřební dani. S ohledem na to neměla vůbec uvedené daňové přiznání podávat.

Žalobkyně uvádí, že není daňovým poradcem a navíc měla od začátku devadesátých let vážné zdravotní problémy a ze zdravotních důvodů tak promeškala potřebné lhůty, o nápravu daného stavu se pokouší od roku 2001, kdy podala žádost o obnovu řízení. Ve svém vyjádření ze dne 15.7.2010 k „Předkládací zprávě o prominutí daně“, zpracované Finančním úřadem v Havířově ze dne 8.7.2009 /připojeno k žalobě na čl.4-5 soudního spisu, dále jen „vyjádření k Předkládací zprávě“/ výslovně upozornila žalovaného je 27. 8. 2001 podala dodatečné přiznání ke spotřební dani k 31. 12. 1992, snížené o uvedenou částku, a tím správci sdělila, že na dani spotřební nemá nedoplatky; na toto podání správce daně nereagoval a proto věc považovala za vyřízenou. Teprve dodatečně správce daně uvedl, že opomněl dodatečné přiznání zaevidovat a rozhodnout o něm. Od roku 2001 podnikla veškeré právní kroky k tomu, aby mohl daň opravit, veškerá soudní řízení v této věci však skončila zamítavě s odůvodněním, že proběhly zákonné lhůty pro dodatečné přiznání. Prominutí daně tak představuje jediný způsob, jak se domoci nápravy nastalé situace, která bude odpovídat i platným zákonům, konkrétně zákonu o spotřebních daních ve znění platném k 1. 1. 1993.

Nesrovnalosti v uplatňování daňových zákonů podrobně rozvedla ve vyjádření k Předkládací zprávě a s těmito důvody se rozhodnutí žalovaného nijak nevypořádalo. Není tak možné určit, zda a v jakém rozsahu se s jejími důvody žalovaný ztotožňuje a v jakém rozsahu a proč je odmítá. Rozhodnutí Ministerstva financí je tak nepřezkoumatelné.

V bodě *II.* žalobkyně poukazuje na ust. § 55a daňového řádu. Jde o právní normu, která zahrnuje kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení. Neurčitý právní pojem je představován „*důvody nesrovnalostí vyplývající z uplatňování daňových zákonů*“ a „*důvodem odstranění tvrdosti*“, aplikace pojmu tak závisí na posouzení v každém jednotlivém případě a zákonodárce vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace patří do rozsahu tohoto pojmu či nikoliv, přičemž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek; je tak věcí správního orgánu ve stanovených mezích takový následek určit, zda žádosti daňového dlužníka vyhovět, daň či její příslušenství prominout či nikoliv. Dodržení těchto mezí- správního uvážení či jeho zneužití- je podle závěrů Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu přezkoumatelné v rámci správního soudnictví.

V bodě *III.* žalobkyně namítá, že v daném případě žalovaný nerozhodl zákonných mezích správního uvážení, když svévolně opominul důvody nesrovnalostí, tak jak je uvedla ve svém vyjádření k předkládací zprávě a soustředil se pouze na okolnost jejího omylu při podání přiznání ke spotřební dani. Dle napadeného rozhodnutí by tak na tom byla lépe, kdy

by daňové přiznání nepodala a následně se bránila postupu správce při vymáhání daňového nedoplatku, než za situace, kdy takové přiznání podala. Tento postup je zcela proti smyslu ust. § 55a daňového řádu. Subjektivní úkon daňového dlužníka tj. podání daňového přiznání totiž nemůže být tou skutečností, od které se odvíjí posouzení toho, zda v daném případě objektivní okolnosti nasvědčují tomu, že jsou dány nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových předpisů. Žalovaný pak vůbec nevzal v úvahu, že daňové přiznání podala po jednání se správcem daně, který tvrdil, že takový postup je jediný správný.

Přitom sám správce daně doporučil žalovanému její nedoplatek na spotřební daň prominout. Finanční ředitelství v Ostravě, které se k žádosti vyjadřovalo naprosto nezákonně a bez jakéhokoliv právního podkladu, naopak navrhovalo žádosti nevyhovět, a to přesto, že tvrdilo, že má za pravděpodobné, že faktická daňová povinnost nevznikla na dani spotřební.

V daném případě jde o to, že podle § 41 odst. 2 a 3 zákona č. 584/1992 Sb. byly fyzické a právnické osoby povinny přiznat a odvést spotřební daň z inventarizovaných zásob vybraných výrobků, zakoupených do 31. 12. 1992 bez daně z obratu, ovšem jen za situace, kdy šlo o zboží, které měly k tomuto datu fyzicky na skladě. Žalobkyně tvrdí, že toto zboží na skladě neměla, protože jí bylo již v roce 1992 odcizeno, k datu podání daňového přiznání však neměla v ruce pravomocný doklad, který by toto prokazoval. Šlo o situaci, kdy k 31.12. 1992 zanikla Česká a Slovenská Federativní republika a ona zboží ještě před rozpadem státu vyvezla na Slovensko, na zboží umístěné na Slovensku k datu rozpadu státu by se proto mělo pohlížet jako na zboží vyvezené do zahraničí a mělo by se postupovat podle pravidel pro vývoz zboží, tedy s osvobozením od spotřební daně.

Ze zákonné formulace důvodu o prominutí daně „z důvodu nesrovnalostí vyplývajících daňových zákonů“ je zřejmé, že zákonodárce měl na mysli nesrovnalosti, které vyplynou při aplikaci tj. uplatňování daňových zákonů, jak správcem daně tak daňovým subjektem. Takový stav nastává i tehdy, pokud se správce daně nebo daňový subjekt dostane do situace, kterou daňový zákon neřeší - absenci právní normy lze proto považovat za důvod nesrovnalosti, vyplývající z uplatňování daňových zákonů.

Náhradním řešením je pak nesprávné uplatňování obecně závazného právního předpisu v praxi a toto náhradní řešení je v rozporu s právem. O takové situaci lze hovořit v případě, kdy s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek. Tak tomu bylo i v jejím případě, kdy zákon o dani spotřební ve znění platném k 1. 1. 1993 neřešil: - jak vypořádat daň u zboží, které k 31.12.1992 nebylo fyzicky na skladu, neboť bylo odcizeno (bez pravomocného potvrzení o odcizení zboží); - jak vypořádat daň u zboží, které sice nebylo vyvezeno, přesto bylo od 1.1.1993 v zahraničí (v důsledku rozpadu federace). Tyto důvody neřešilo ani Ministerstvo financí v napadeném rozhodnutí, tudíž jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné a je možné je považovat za nezákonný excés z mezí volného uvážení správního orgánu.

Z těchto důvodů proto žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě tvrzení žalobkyně rozčlenil do bodů 1) až 9), k takto vymezeným námitkám /bod. IV./ uvedl:

ad 1) tvrzení, že skutečnosti uvedené v rozhodnutí jsou nepravdivé, oponuje, že přiznání ke spotřební dani bylo žalobkyní podáno tak, jak je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí dne 16. dubna 1993 a je evidováno pod č.j. 898, kopie je ve spisovém materiálu.

ad 2) tvrzení, že daňové přiznání podala omylem a že od roku 2001 se snaží o nápravu stavu, žalovaný konstatuje, že lhůty k podání opravných prostředků, ať již řádných či mimořádných, či lhůta k podání dodatečného daňového přiznání v roce 2001, již dávno uplynula, jak správně rozhodly všechny soudy, žalobkyně to sama uvádí. Tvrdí-li žalobkyně, že již v roce 1992 sama zboží vyskladnila a předala komisionáři a toto zboží bylo následně odcizeno, tak k tomu nedoložila žádný důkaz.

ad 3) k námitce, že se žalovaný nevypořádal s důvody, které žalobkyně uvedla ve svém vyjádření k Předkládací zprávě, konstatuje žalovaný, že obdržel žádost žalobkyně o prominutí daně, kterou žalobkyně celkem 7 × doplnila. Žalovaný trpělivě provedl ve věci dokazování a výsledkem tohoto bylo žalobou napadené rozhodnutí a jeho odůvodnění. K samotnému vyjádření k Předkládací zprávě, které mu bylo doručeno 19. července 2010 a je evidováno, je nutno konstatovat, že žalobkyně zde vypočítává údajné chyby v daňovém řízení, které souvisí s vyměřením daně o jejíž prominutí žádá. Vzhledem k tomu, že se žalobkyně těchto údajných chyb začala dovolávat až dlouho poté, co již marně proběhly lhůty k podání jakýchkoliv opravných prostředků, nemohlo být o těchto skutečnostech rozhodnuto a v řízení o žádosti o prominutí daně nelze daňové řízení jako takové znovu procesně otevírat. Je jednoznačně na žadateli o prominutí daně, aby vyjma svých tvrzení tyto skutečnosti také prokázal v souladu s § 31 odst. 9 daňového řádu. Pokud žalobkyně podala daňové přiznání, bylo toto akceptováno správcem daně a žalobkyně sama v zákonné lhůtě nijak toto své „daňové tvrzení“ nezpochybnila až do roku 2001, tedy až po osmi letech, začala jej zpochybňovat a i v současné době se její tvrzení o údajných nesrovnalostech vyplývajících z uplatňování daňových zákonů pohybují v oblasti jen těchto tvrzení, nebylo tak možno ani jiné rozhodnutí než bylo vydáno, vydat.

ad 4) žalovaný nečiní sporným tvrzení žalobkyně, že je možno přezkoumat rozhodnutí o žádosti o prominutí daně soudem.

ad 5) námitce, že žalovaný nerozhodoval v zákonných mezích správního uvážení (bod III žaloby) oponuje, že v celém řízení se snažil objektivně zjistit, zda nelze najít skutečnosti, které by bylo možno podřadit ust. § 55a odst. 1 daňového řádu, a daň částečně či zcela prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících daňových zákonů. Za tyto nesrovnalosti však nelze považovat to, že žalobkyně sama podala daňové přiznání, o jehož pravdivosti začala pochybovat až s osmiletou prodlevou. Tvrzení žalobkyně, že zboží v rozhodné době fyzicky neměla na skladě a že jí bylo v rozhodné době již odcizeno, navíc nebylo nikdy prokazatelně doloženo. Žalovaný má však důvodnou pochybnost o tom, že z této skutečnosti, i kdyby byla prokázána, by se dalo dovodit, že došlo k nesrovnalostem vyplývajícím z daňových zákonů, neboť se jedná o nesrovnalosti vyplývající z nesprávně podaného daňového přiznání, takový stav však nelze zhojit rozhodnutím o prominutí daně. V daném případě je pak namístě rozhodnout o prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti, kdy lze zhodnotit všechny okolnosti vzniku daňové povinnosti, včetně zdravotních a sociálních a k tomu poukazuje na to, že rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 8. dubna 2004 bylo předchozí žádosti žalobkyně o prominutí daně vyhověno částečně, a to tak, že žalobkyni bylo z důvodu tvrdosti prominuto příslušenství daně ve výši 416.862,- Kč. O prominutí daně žádala žalobkyně již celkem 9x, vyjma výše uvedeného příslušenství daně ani v jednom případě nebylo rozhodnuto o prominutí daně, protože za daného stavu věci nemohlo být ani takovéto rozhodnutí vydáno.

ad 6) stran vyjádření správce daně prvního i druhého stupně, žalovaný uvádí, že zajištění si vyjádření správců daně k žádosti žalobkyně nebylo protizákonné, jak žalobkyně tvrdí, ale je to jeho právem, pokud bylo stanovisko Finančního úřadu v Havířově doporučující,

vycházelo zejména z důvodu tvrdosti dopadu daňové povinnosti na žalobkyni, z tohoto důvodu však daň prominout nelze.

ad 7) k tvrzení žalobkyně, že neměla podávat daňové přiznání, žalovaný uvádí je tedy v dané době podávat neměla. Dovolává-li se dne této skutečnosti a dovozuje, že je třeba řádně přiznanou daň z těchto důvodů prominout, pak takto postupovat nelze. Daň lze prominout toliko z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, uvedený důvod tak nemůže být zákonným důvodem.

ad 8) tvrzení žalobkyně, že se dostala do situace, kterou zákon neřeší není podle žalovaného pravdivé. Pokud by se celá věc odehrála tak, jak žalobkyně dnes tvrdí, připomíná žalovaný, že zmíněné skutečnosti k jejímu řádně podanému daňového přiznání začala uplatňovat až 8 let poté, co přiznání podala, měla pak možnost uplatnit celou řadu řádných i mimořádných opravných prostředků, a to v zákonných lhůtách. Dnes již mohla být celá věc spravedlivě vyřízena, ať tak či onak. V současné době, kdy je žalobkyní tvrzeno, že zboží ve skladu fyzicky neměla, však ničím tuto skutečnost nedokládá, dále je tvrzeno, že jí bylo zboží již v roce 1992 odcizeno a ani toto není možno věrohodně doložit, tvrdit, že se dostala do situace, kterou zákon neřeší z těchto důvodů nelze. Dle v rozhodné době platného ust. § 31 odst. 9 daňového řádu to je daňový subjekt, který nese důkazní břemeno. Využit dohadů, kdy i správce daně prvního stupně ve svém stanovisku uvádí, že doporučuje žádosti vyhovět proto, že „žadatelka *pravděpodobně* přiznala spotřební daň z účetního stavu zásob k 31.12.1992, do kterého zahrnula zboží, které předala v roce 1992 v režimu daně z obratu komisionáři, aniž by provedla fyzickou inventuru a přenesla tak daňové zatížení na sebe, přičemž *pravděpodobně* mělo dojít ke stanovení daně z obratu při prodeji komisionáři v roce 1992“ z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů nelze.

ad 9) Aby bylo možno akceptovat údajné nesrovnalosti namítané žalobkyní, uvádí žalovaný, bylo by nutno nejprve prokázat, že se týkaly žalobkyně a případu žalobkyní podaného daňového přiznání. Žalobkyně dnes, stejně jako od roku 2001, tvrdí, že jí popisovaná situace byla taková, jakou uvádí, bez toho, aby tento stav byl jakkoliv spolehlivě dokázán. Bylo by jej nejprve nutno spolehlivě dokázat a pak teprve zkoumat, zda v rámci spolehlivě prokázané důkazní situace nemohlo dojít k tomu, že by v dané době uplatňované daňové zákony vykazovaly takové nesrovnalosti, které žalobkyni přivedly do takovéto situace. Z takto zjištěného skutkového stavu by bylo možno teprve vycházet při rozhodování o tom, zda je možno daň prominout či nikoliv. Vzhledem k tomu, že nebylo spolehlivě zjištěno, že situace kolem předmětného zboží a daňového přiznání se odehrála, jak uvádí žalobkyně, nebylo možno ani zkoumat, zda k nesrovnalostem v uplatňování daňových zákonů v tomto konkrétním případě došlo či nikoliv.

Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V replice k tomuto vyjádření žalobkyně osobně (podání ze dne 17.10. 2011) uvedla, že toto vyjádření není objektivní, nezohledňuje tvrzení žalobkyně uvedená a doložená v podáních adresovaných správci daně i žalovanému (viz spis žalovaným vedený). Za prvé tvrdí, že předmětné přiznání ke spotřební dani podala pod nátlakem správce daně, který vyhrožoval pokutou půl milionu korun, pokud předmětné přiznání nepodá. Podala je v době legislativní nouze, neexistovalo ust. § 41s.ř.s. (tedy daňové řízení nebylo možno přerušit do doby než obecné soudy rozhodnout o předmětu daně, odcizeném v roce 1992/. Soudy rozhodly po několika letech a daňový řád neumožňoval zohlednit tato rozhodnutí soudů, což je v rozporu s tvrzením uvedeným v § 2 daňového řádu, přiznání mělo formální chyby, například spotřební daň neexistovala ke dni 31. 12. 1992, měl tedy správce daně zahájit vytykáací řízení k podanému přiznání, což neudělal. Za druhé v režimu daně z obratu platném do 31.12. 1992 se daň z obratu z odcizeného zboží neodváděla, jak správci daně i

žalovanému oznámila a doložila rozhodnutími policie a soudů (k tomu odkazuje na přílohy); zboží, které měla účetně, ale ne fyzicky na skladě k 31. 12. 1992 jí bylo v roce 1992 odcizeno a tedy nebyla povinna odvádět daň z obrátu, a tedy ani spotřební daň. Za třetí v důsledku přiznání plného invalidního důchodu od roku 1995 musela od 1.1.1996 přerušit podnikání ze zdravotních důvodů. V přílohách opakovaně dokládá rozhodnutí soudů z let 1993-1996, dodací list č. 74/92 o předání zboží do komisního prodeje v roce 1992 fy RUMIT na Slovensko. Jako příl.č. 1 je Potvrzení z 10. 8. 2001 Finančního úřadu v Havířově, úřad potvrzuje, že v březnu roku 1998 převzal od žalobkyně doklady, na jejichž podkladě vydal 25.3.1998 pět exekučních příkazů k přikázání jiné pohledávky (na poddlužníky) a to na subjekty, v tomto potvrzení konkrétně uvedené, s tím, že na daňové nedoplatky žalobkyně nebyla na základě uvedených případů provedena žádná platba. Dále jsou připojeny kopie části trestního rozsudku Krajského soudu Ostravě č.j. 2T 88/92-732, platebního rozkazu Ro 390/96-9 a rozsudku Krajského obchodního soudu v Ostravě č.j. 7Cm 331/94, viz čl. 40-43 soudního spisu)

Zástupkyně žalobkyně rovněž v replice trvá na tom, že daňové přiznání v roce 1993 bylo podáno zjevně chybně, na což opakovaně v podáních poukázal. Shoduje se s žalovaným, že v roce 2001 uplynula lhůta pro podání řádných i mimořádných prostředků, kterými by mohla postup správce daně napadnout, proto také řešila věc v žádosti o prominutí. Nezákonnost rozhodnutí, kterým byla daň vyměřena, je jedním z argumentů žalobkyně, vysvětlila rovněž, proč se nemohla dovolávat nápravy protiprávního stavu podáním opravných prostředků a setrvává proto na svém stanovisku, že ministerstvo se řádně věcí nezabývalo.

K bodu 5) nesrovnalosti v uplatňování daňových zákonů, žalobkyně uvádí, že nesrovnalosti nespatřuje v tom, že sama podala daňové přiznání, o jeho pravdivosti začala pochybovat až po osmi letech, jak se snaží předestřít žalovaný, ale nesrovnalost spočívá v tom, že zákon ve znění platném od 1. 1. 1993 ve vazbě na zákon o dani z obrátu neřešil situaci, kdy bylo před rozhodným dnem zboží vyskladněno z důvodu předání komisnímu, který je měl prodat svým jménem na účet žalobkyně a následně odcizeno. Z pohledu zákona o spotřební dani je tak nejasné, zda takové zboží má být považováno za dovezené zboží, které měl daňový subjekt k 31.12.1992 na skladě nebo za zboží, které již spotřební dani nepodléhalo. Žalobkyně dle svého názoru nesprávně posoudila věc tak, že když před 31.12. 92 nedošlo z její strany k převodu vlastnictví k předmětnému zboží na jiný subjekt, bude zřejmě zboží považováno za to, které má „na skladě“, a za které tudíž musí odvést spotřební daň. Žalobkyně však zastává názor, že je možný i jiný výklad zákonného ustanovení v tom smyslu, že takové zboží nebylo na skladě daňového subjektu a tudíž spotřební dani nepodléhalo. Je tedy v souladu se zásadou *in dubio mitius* či *in dubio pro libertate*, aby v případě, že existují ve veřejném právu dva srovnatelné výklady určitého ustanovení, měl by soud volit vždy ten, který je příznivější vůči jednotlivci, jak opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud i Ústavní soud. Právě dvojí možná interpretace zákona o spotřební dani je onou nesrovnalostí v uplatňování daňových předpisů, jíž se žalobkyně dovolává a jež je ze strany žalovaného opakovaně přehlížena.

K bodu 6) odkazuje na to, že v ani v podaném vyjádření ministerstvo neuvedlo polemiku s důvody Finančního úřadu v Havířově v citované Předkládací zprávě o prominutí daně. Není možné akceptovat skutečnost, že tyto důvody Ministerstvo financí odmítne prohlášením, že Finanční úřad v Havířově vycházel zejména z důvodu tvrdosti dopadu daňové povinnosti na žalobkyni.

K bodu 7), argumentaci Ministerstva financí, že tedy daňové přiznání neměla žalobkyně podávat, poukazuje na to, že jde o argumentaci nepřipustnou kruhem.

K bodu 8) a 9) namítá, že není pravdou, že by tvrzení žalobkyně nebylo možné doložit. Odcizení zboží bylo vyšetřeno slovenskými orgány činnými v trestním řízení a správci daně žalobkyně předložila veškerou požadovanou dokumentaci. K nesrovnalostem v uplatňování daňových předpisů odkazuje na své vyjádření ad 5). Žalobkyně nikdy nebyla ze strany Ministerstva financí žádána, aby odcizení zboží prokázala, proto považuje vyjádření ministerstva za účelová a trvá na podané žalobě. Poukazuje na to, že k 1. 1. 2011 již individuální prominutí daně z důvodu nesrovnalostí v uplatňování daňových zákonů nový daňový řád nezná, a z tohoto důvodu je zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného jedinou poslední cestou, jak se žalobkyně může domoci nápravy protiprávního stavu.

Žalobkyně osobně, podáním ze 17. 1. 2012 doplnila své vyjádření ze 17. 10. 2011. uvedla, že opakovaně upozorňovala žalovaného, že je na ní vymáhána daň na základě exekučního titulu výkazu nedoplatek, který jí ale nebyl doručen a který je nicotným. kromě toho pak správci daně doložila rozhodnutí soudů, které již před rokem 2001 rozhodly o tom, že zboží, ze kterého je na ní daň vymáhána, jí bylo odcizeno v roce 1992, tedy v režimu daně z obratu a nebyla proto povinna žádnou spotřební daň z tohoto zboží přiznávat k 15. 4. 93, neboť zboží bylo odcizeno v režimu daně z obratu a v tomto režimu se daň z odcizeného zboží neodváděla. Správci daně podala dodatečné daňové přiznání 16. 8. 2001, kde uvedla zápornou spotřební daň, správce opomněl o něm vůbec rozhodnout. Dovolává se proto toho, aby soud rovněž vyslovil nicotnost výkazu nedoplatek vydaného 23. 9. 1994 č.j. FÚ/SR/232/94 a rozhodnutí žalovaného změnil tak, že se její žádosti vyhovuje.

Ze správního spisu byly zjištěny následující skutečnosti:

V žádosti o prominutí spotřební daně ve výši 313.333,-Kč, kterou žalobkyně podala 23. 6. 2009 Finančnímu úřadu v Havířově, sama uvedla, že má za to, že tuto daň nesprávně přiznala k 31. 12. 1992, a to v důsledku nesrovnalosti zákonů a možná nesprávného výkladu zákonů i státními institucemi, a to zákona o dani z obratu a zákona o spotřební dani a daňového řádu. Nesrovnalosti spatřuje v tom, že 1/ zákon o dani z obratu zboží, které bylo plátcí daně odcizeno, neukládal odcizené zboží zdanit, ale ukládal pouze odvést daň ze škody, která plátcí vznikla; 2/ zákon spotřební dani naopak plátcí daně ukládá odvést spotřební daň i ze zboží, které mu bylo odcizeno; 3/ zákon o spotřební dani neřeší tu skutečnost, jak zdanit zboží, které daňový poplatník v roce 1992 a tedy v režimu daně z obratu nakoupil bez daně a ve stejném roce zboží předal do komisního prodeje a tedy - 3.1. dle ust. § 41 odst. 2 písm. a) ZSD toto zboží nebylo k 31.12.1992 fyzicky na skladě plátce daně a vlastníka zboží; - 3.2 dle ust. § 41 odst. 2 písm. b) ZSD měl přiznat a odvést spotřební daň podle ust. § 13 a 14 z inventarizovaných zásob;- 3.3 - dle ust. § 41 odst. 3 ZSD právnická nebo fyzická osoba uvedená v odst. 2 musí spotřební daň přiznat a odvést dle ust. § 13 a 14 nejpozději za 3. zdaňovací období po 1.1.1993.

Žalobkyně dále uvedla, že se domnívá, že v ust. § 41 odst. 2 písm. b) zákona o spotřebních daních není jednoznačně určeno, zda má odvést daň pouze z inventarizovaných zásob, které byly fyzicky na skladě k 31. 12. 1992 nebo i ze zboží, které mělo být k tomuto datu u komisionáře. Uvedla, že po rozpadu státu k 1.1.1993 jí zůstala část zboží u komisionáře na Slovensku ve Spišské Nové Vsi a, tedy od 1. 1. 93 v zahraničí. Ze zákona pokud by zboží zůstalo v zahraničí i pod uvedeným datem, nebyla povinna přiznat a platit z tohoto zboží daň z obratu ani spotřební daň. Správce daně ale po ní požadoval celní prohlášení, tak jak je uvedeno v zákoně o spotřební dani, že totiž zboží vyvezla na Slovensko v roce 1992, jinak že daň snížit nemůže, v roce 1992 se však celní prohlášení na vývoz zboží na Slovensko nedávalo. I za toto zboží, které jí komisionář ze Slovenska nikdy nezaplatil, neboť tvrdil, že mu zboží odcizili před 31.12.1992 byla nucena přiznat spotřební

daň, neboť zákon o spotřební dani tuto situaci, kdy zboží bylo na základě komisionářské smlouvy dodané v roce 1992 na Slovensko a tam před koncem roku 1992 odcizeno, neřešil. Tvrdila, že zboží bylo k uvedenému datu u více různých komisionářů (ve Spišské Nové Vsi, v Bruntále, v Krnově, v Třinci, v Havířově) nebyla schopna dne 31. 12. 1992 provést fyzickou inventuru na skladě u všech komisionářů, poukázala dále na svůj zdravotní v roce 1992 s tím, že tuto situaci komisionáři využili k tomu, že jí sdělili, že zboží, které jim v roce 1992 předala, jim bylo ještě před koncem tohoto roku odcizeno. Dle zákona o dani z obratu, nebyla povinna odvádět státu daň z odcizeného zboží. Správce daně po konzultaci jí též, a vyplývá to i z různých stanovisek, tvrdil, že pokud za zboží, které jí bylo odcizeno komisionáři před 31.12.1992 nepřizná a neodvede daň, bude potrestána pokutou půl milionu korun. Když uvedla, že toto zboží bylo odcizeno a z tohoto se daň neodvádí, byla poučena, že musí podat přiznání ke spotřební dani z odcizeného zboží a o snížení může požádat až poté, kdy bude mít pravomocně soudem potvrzeno, že zboží bylo odcizeno před 31.12.1992. Trestní oznámení a žaloby podala již v roce 1992, poněvadž v inkriminované době, to je k 15. 4. 1993 pravomocné rozsudky soudů ještě neobdržela a nebylo ve věcech rozhodnout a protože jí hrozila uvedená pokuta, podala uvedené daňové přiznání ke spotřební dani k 31.12.1992 a čekala na reakci správce daně a na to, kdy soudy rozhodnou, neboť ve smyslu ust. § 13 odst. 5 mohla do 6 měsíců od splatnosti daně nesprávné přiznání opravit, pokud by v té době bylo potvrzeno, že došlo k odcizení zboží. Protože však o žalobách podaných v roce 1992 nebylo rozhodnuto soudy ani do konce roku 1993, resp. do roku 1996, kdy bylo ze zákona možno daň doměřit nebo vyměřit, dostala se do legislativní nouze. Žádosti o odklad platby byly odmítnuty, tvrdí proto, že přechod systému převodu daně z obratu na spotřební daň nebyl řádně zabezpečen. Žalobkyně dále poukazovala i na další ustanovení (§ 28 daňového řádu, § 41 s.ř.s. apod.) z nichž dovozovala další nesrovnalosti v uplatňování zákonů a napadala i další postupy správce daně (výzvy k zaplacení nedoplatku, nepovolení obnovy řízení.

Poukázala pak i na to, že odcizení zboží, které měla u komisionářů v roce 1992, tedy v režimu daně z obratu, bylo s odstupem několika let potvrzeno soudy, a proto z tohoto zboží nebyla povinna odvádět daň z obratu.

Z příloh k žádosti (i jejích doplnění 8.9.2009), např. fotokopii stanovisek Finančního ředitelství v Ostravě k jejím prvním třem žádostem o prominutí daně (kdy dříve bylo doporučeno prominutí) ze dne 6. 2. 1997, ze dne 31. 1. 2001 a ze dne 18. 3. 2004 vyplývá, že v nich byl podrobně popsán rozhodný stav ve vztahu ke spotřební dani, o jejíž prominutí žalobkyně žádala opakovaně (nyní šlo o žádost o osmou). Ve Stanovisku Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 18. 3. 2004, vydaného k dřívější žádosti o prominutí daně z 10.11.2003, jsou ohledně spotřební daně - a) popsány správcem daně zjištěné skutečnosti, s tím, že ohledně této spotřební daně neprobíhala daňová kontrola (byla konkludentně vyměřena dle přiznání podaného žalobkyní), a opět se odkazuje na „dosažitelný“ spisový materiál a co tento skutečně potvrzuje “že žadatelka skutečně dodala dovezené zboží za cenu bez daně z obratu komisionářům – plátcům daně z obratu (dále jen DzO), kteří měli s ohledem na odst. 23 Společných ustanovení sazebníku DzO daň odvést. Platební rozkazy vydané různými okresními soudy prokazují, že komisionáři svou povinnost úhrady za zboží vůči žadatelce nesplnili a zboží zašantročili. žadatelka daňovou povinnost za komisionáře přenesla na sebe z důvodu omylu v interpretaci ZSD a za velmi pravděpodobné lze považovat, že svou faktickou daňovou povinnost na spotřební dani splnila“.... Z kapitoly b) daň z obratu- plyne, že tato daň ve výši 361.698,-Kč byla vyměřena platebním výměrem ze dne 3.10.1994 na základě zjištění uvedených ve zprávě o kontrole daně z obratu za období prosinec 1991 a období roku 1992.....daň z obratu přímo navazuje na výše uvedené skutečnosti týkající se spotřební daně...”

Podstatná tvrzení nyní podané žádosti žalobkyně jsou shrnuta v Předkládací zprávě Finančního úřadu v Havířově, stanovisko správce daně uvádí, že k vyměření daně podle daňového přiznání došlo konkludentním způsobem, žalobkyně věděla o povinnosti zaplatit daň a podat přiznání ke spotřební dani, podávala rovněž 8. 4. 1993 žádost o posečkání této dani a opakovaně, správce daně potvrdil, že pak v souvislosti s uvedeným podáním byla upozorněna na možnost uložení pokuty, k tvrzení, že zboží bylo v roce 1992 odcizeno nepředložila žádný důkaz ani potvrzení od policie, takže neprokázala. Správce daně poukázal rovněž na přehled daňových přiznání k DPH za rok 1993, trestní oznámení a žaloby nebylo možno považovat za důkaz o odcizení zboží. Dále poukázal na dříve podané žádosti žadatelkou pod body 1 až 7; v závěru navrhl prominout daň s tím, že žadatelka pravděpodobně přiznala spotřební daň z účetního stavu zásob k 31.12.1992, do kterého zahrнула zboží, které předala v roce 1992 v režimu daně z obratu komisionářům, aniž provedla fyzickou inventuru a přenesla tak zatížení na sebe, přičemž pravděpodobně mělo dojít ke stanovení daně z obratu při prodeji komisionářům.

Z vyjádření Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 6. 11. 2009 k této osmé žádosti plyne, že „Dosažitelný spisový materiál potvrzuje, že žadatelka na základě komisionářských smluv skutečně dodala dovezené zboží za cenu bez daně z obratu komisionářům. Platební rozkazy vydané okresními soudy prokazují, že komisionáři svou povinnost zaplatit za zboží nesplnili a zboží zpronevěřily. Za pravděpodobné lze považovat, že faktická daňová povinnost z předmětných lihovin nevznikla na spotřební dani, ale na dani z obratu již v roce 1992. Žadatelka při stanovení své daňové povinnosti na spotřební dani pravděpodobně nevycházela ze skutečného, ale z účetního stavu zásob k 31.12.1992, do kterého zahrнула také zboží předané komisionářům, u něhož nebyla daň z obratu odvedena. Jednalo se však pravděpodobně o zboží, které komisionáři rozprodali nebo jinak zpronevěřili již v průběhu roku 1992 a svůj závazek vůči žadatelce nesplnili.“ K námitce stran nesrovnalostí v uplatňování daňových zákonů stanovisko nesouhlasí s výkladem provedeným žalobkyní, považuje je za zavádějící, neboť „žadatelka sama tvrdí, že lihoviny byly zcizeny v průběhu roku 1992. V takovém případě měla být záležitost řešena v rámci zákona o dani z obratu a lihoviny by poté nemohly být předmětem daňové povinnosti dle § 41 zákona o spotřební dani, neboť by se nejednalo o zboží, které se fyzicky nacházelo k 31.12.1992 na zásobách a to ani na zásobách komisionářů.“

Ze spisu žalovaného dále plyne, že žalobkyně doplnila žádost dne 11.12.2009 a 27.1.2010 o tvrzení důvodu nesrovnalostí i v i daňovém řádu, a to k rozhodnému datu v r. 1992, resp. 1993 a napadla i následné postupy správce daně ohledně výzev, obnovy řízení atp.

Dne 16.6. 2010 žalobkyně protokolárně převzala opis Předkládací zprávy FÚ v havířově ze dne 8.7.2009 a Stanoviska Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 6.11.2009, žalobkyně se pak k prvému písemně vyjádřila podáním doručeným dne 12.7.2010, v němž opět upřesnila namítanou nesrovnalost v uplatňování zákonů a dále např. poukázala na to, že pokud jde o samotný platební výměr, respektive daň vyměřenou konkludentně dle daňového přiznání, že na tomto přiznání dokonce uvedeno, že daň byla vyměřena konkludentně o den dřív, než bylo doručeno předmětné daňové přiznání ke spotřební dani. Dále mj. na to, že správce daně se dokonce na základě jí následně předložených pravomocných rozsudků soudů snažil na dlužnících dluh vymáhat, ale poté jí však sdělil výše pohledávky jsou nedobytné, komisionářské smlouvy, dodací listy a další důkazní listiny byly součástí účetnictví, kontrola kterého byla správcem daně opakovaně provedena a není tedy pravdou, že správci daně nedoložila výdejku ze skladu a dodací list. K tvrzení správce daně, že měla daň z obratu stanovit při prodeji zboží komisionářům v roce 92, uvádí že takto daň stanovila na dodacích listech, ale daň z obratu se hradila státu až po prodeji

zboží. Tím, že předala zboží do komisního prodeje nedošlo k prodeji, nešlo o prodej jak jej měl na mysli zákon o dani z obratu, neboť toto zboží může komisionář komitentovi kdykoliv vrátit, pokud je sám neprodá. Současně poukázala i na to, že Finanční ředitelství potvrdilo existenci komisionářských smluv a že záležitost měla být řešena v režimu daně z obratu. Kromě tohoto osobního podání přímo žadatelkou bylo pak 19. 7. 2010 doručeno vyjádření žadatelky k Předkládací zprávě o prominutí daně zpracované Finančním úřadem v Havířově rovněž zástupkyní žalobkyně. Další doplnění žádosti došlo 16. 9. 2010 s přílohami.

Dne 22.12. 2010 pak vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým podle § 55a daňového řádu žádost o prominutí daně zamítl s odůvodněním citovaným shora v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku.

Městský soud v Praze nemá pochybnost o tom, že rozhodnutí o prominutí daně podle ust. § 55a odst. 1 daňového řádu podléhá soudnímu přezkumu, neboť žalobní legitimace podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. náleží každému, kdo je dotčen ve své právní sféře, tj. v případech, kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závažně a autoritativně dotýká právní sféry daného subjektu. Skutečnost, že rozhodnutí je založeno na volné úvaze správního orgánu má význam pouze z hlediska rozsahu soudního přezkumu, ale nikoliv žalobní legitimace. Zkoumá-li soud dopad rozhodnutí o prominutí daně do právní sféry žalobce, je jeho účinek v právní sféře žalobce zcela zřejmý. V případě, že žalovaný žádosti vyhoví, zaniká povinnost žalobce zaplatit daň, v opačném případě povinnost trvá. Rozhodnutí o prominutí daně nemůže být ze soudního přezkumu vyloučeno. K tomu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu 7 Afs 15/2007-106 ze dne 4.2.2010, uveřejněný pod č. 2066/2010 Sb. NSS a prejudikaturu v něm uváděnou, obdobně rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 10Ca 192/2008-34).

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobou uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě soud rozhodl bez jednání rozsudkem za souhlasu účastníků řízení (§ 51 s.ř.s.), když nadto pro tento postup shledal i důvod ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s., neboť, jak žalobkyně namítá, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle ust § 55a odst. 1 daňového řádu Ministerstvo financí může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení.

Podle ust § 55a odst. 4 věta první daňového řádu rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí.

Soud předně konstatuje, že aby mohl přezkoumat napadená rozhodnutí ve vztahu k uplatněným námitkám, musí rozhodnutí obsahovat odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí totiž žalobkyně i soud zjišťuje, z jakých skutečností správní orgán vycházel, jaké důkazy provedl, jak tyto důkazy hodnotil a k jakým závěrům tak dospěl, tedy důvody a úvahy správního orgánu, jenž vedly k vydání rozhodnutí. U rozhodnutí, která výlučně závisejí na správní úvaze žalovaného správního orgánu, má odůvodnění zcela zásadní význam, neboť na

základě něho soud posuzuje správní úvahu žalovaného správního orgánu a zkoumá, zda tato úvaha byla vytvořena na podkladech shromážděných ve správním spise, zda neodporuje zásadám logiky a zda žalovaný správní orgán v úvaze nepřekročil zákonem vymezené meze. Existence odůvodnění rozhodnutí pak zcela obecně zamezuje libovůli správního orgánu při rozhodování a zároveň vytváří předpoklady k tomu, aby v obdobných případech bylo rozhodováno obdobně. Konečně existence odůvodnění umožňuje žalovanému správnímu orgánu vyvrátit případné neoprávněně vznesené námitky.

Je nesporné, že podle ust. § 55a odst. 1 daňového řádu, podle něhož bylo o žádosti žalobkyně o prominutí daně rozhodováno, bylo možné i v individuálním případě (na rozdíl od současné platné právní úpravy) daň prominout i „z důvodu nesrovnalostí vyplývajících daňových zákonů“. Žalobkyně v podané žádosti i jejích četných doplňcích, vědoma si tohoto zákonného vymezení, výslovně uvedla, v čem onu nesrovnalost vyplývající z daňových zákonů, konkrétně k 31.12.1992, resp. k 1.1.1993, tj. přechodu režimu daně z obratu na režim spotřební daně spatřuje. Dovolávala se výslovně ust. § 41 odst. 2 zákona o spotřební dani, popsala relevantní skutkové okolnosti ohledně podání daňového přiznání ke spotřební dani k 31.12.1992, které podala 16.4.1993 a dle něhož jí byla (konkludentně) daň v jí přiznané výši vyměřena, a byť ne vždy s odpovídající právní argumentací (např. odkazem na § 41 s.ř.s.), ale přesto zjevně lze z jejího podání dovodit důvody, pro něž se domáhá prominutí daně a v nichž spatřuje i důvody naplnění podmínky „nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů“.

Žaloba napadenému rozhodnutí vytýká nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, a tato námitka je opodstatněná, když žalovaný nijak nereagoval na argumenty uvedené v žádosti. Odůvodnění rozhodnutí pouze konstatuje, že „nejdou naplněny podmínky k prominutí daně, neboť v daném případě neshledalo nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů“. Aniž by se tak žalovaný vůbec dotkl podstaty tvrzení v žádosti, toliko převzal zákonné ustanovení, a o žádné odůvodnění se tak nejedná, neboť zde absentuje cokoliv, co by osvětlilo, jak k uvedenému závěru žalovaný dospěl. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je zjevná. Z takového konstatování totiž nijak nelze zjistit, jaké skutečnosti vzal správní orgán pro své rozhodnutí za podstatné, jaké nikoli a proč. Žalovaný byl povinen konkrétním způsobem reagovat na důvody uvedené v žádosti o prominutí daně, a to minimálně v rozsahu tvrzených nesrovnalostí při uplatňování daňových zákonů, především na opakovaně namítaný nesoulad či problematickou aplikaci ustanovení zákona o dani z obratu a zákona o spotřební dani v přechodném období, a v souvislosti s rozdělením státu. Žalovaný neodkázal na žádné konkrétní již k dřívějším žádostem žalobkyně vydaná rozhodnutí, v nichž by se jí dostalo řádného posouzení žádosti. Za řádné odůvodnění nelze považovat ani další část odůvodnění, v níž se toliko konstatuje procesní stav věci, totiž že žalobkyně podala daňové přiznání ke spotřební dani dle § 41 odst. 2 zákona o spotřební dani, že došlo ke konkludentnímu vyměření dle tohoto podání, že nebylo podáno odvolání ani včas opravné prostředky ani dodatečné přiznání. Toto shrnutí nevypovídá nic především k základní otázce, již v případě žádosti o prominutí daně příslušelo posoudit, naopak se s touto mýlí. Žádné hodnocení stavu věci ve vztahu k aplikaci dotčených právních předpisů z odůvodnění rozhodnutí seznat nelze, tím méně důvody neumožňující podané žádosti vyhovět a úvahu, která k zamítnutí žádosti žalovaného vedla. Soudu nepřísluší nahrazovat důvody rozhodnutí či správní úvahu, ale toliko přezkumná pravomoc. Soud nemůže vycházet z vyjádření či jiných pokladů ve spise a sám je hodnotit a činit z nich své závěry, tím spíše pak, jestliže je rozhodnutí odvislé od správního uvážení. Na uvedeném nemění nic ani skutečnost, že podle ust. § 55a odst. 4 věta první daňového řádu nemusí rozhodnutí o prominutí daně a příslušenství daně obsahovat odůvodnění. Jestliže totiž ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. umožňuje soudní přezkum rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení, musí i

rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prominutí daně obsahovat důvody, které umožní soudu takovou správní úvahu přezkoumat.

Stejně tak oporou výroku rozhodnutí se nemůže dodatečně stát vyjádření žalovaného k žalobě. K tomu je nutno poznamenat, že žalovaný v tomto vyjádření opakovaně (viz ad 2), ad 3), ad 8), ad 9)/ vytýká žalobkyni, že svá tvrzení (že v roce 1992 zboží vyskladnila a předala komisionářům, že bylo odcizeno, že zboží ve skladu fyzicky neměla) nikdy nedoložila prokazatelným důkazem. Oproti tomu z podkladů ve spise předloženém soudu plyne, že žalobkyně se dovolávala již dříve a správci daně předložila rozhodnutí soudů a oba správci daně /jak finanční úřad tak finanční ředitelství/ ve svých Stanoviscích k žádostem o prominutí hovoří o „dostupných materiálech“ a co z nich plyne, rovněž tak o daňové kontrole daně z obratu za rok 1992, obdobně i o rozsudcích soudů ve vztahu k danému zboží, žalobkyně dokonce poukazovala na vymáhání pohledávek na poddlužnících ze strany správce daně (soudu doložila Potvrzení již z 10.8.2001 Finančního úřadu v Havířově č.j. 62459/01/370941/4433 a rozsudky shora označené). Žalovaný v bodě ad 9) svého vyjádření k žalobě naznačuje, že aby bylo možné akceptovat nesrovnalosti namítané žalobkyní, bylo by nutné prokázat, že jí popisovaná situace byla taková, jak tvrdí, a z takto zjištěného stavu věci teprve hodnotit, zda uplatňované zákony vykazovaly nesrovnalosti a učinit závěr, zda daň prominout či nikoliv. Pak ale bylo povinností v řízení o žádosti o prominutí daně vyhodnotit podklady z nichž Stanoviska správců vycházela, zmiňovaná rozhodnutí soudů správců daně předložená a všechny další důkazní prostředky, které žalobkyně označila či již v rámci žádosti o prominutí daně předložila, a skutkový a následně i právní závěr v žalovaném naznačeném směru učinit.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud žalobou napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro vady řízení bez jednání zrušil pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Právním názorem soudu, vysloveným v tomto rozsudku, je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. žalobkyně byla osvobozena od soudního poplatku, náklady souvisejí proto toliko se zastoupením advokátem podle vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění do 1.1.2013, a to za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, sepsání žaloby a podání repliky), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 7.200,-Kč, k tomu soud připočetl příslušnou částku DPH ve výši 21%, které je zástupce plátcem. Proto soud přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení celkem ve výši 8.712,-Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. srpna 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu